גמ' **ותני עלה ומגלח ארבע תגלחות.** בנזירות מועטת משלשים לשלשים ובנזירות מרובה משנה לשנה: **תגלחת ראשונה מביא לפורין.** דהייט ליפרי מלורע שכתוב בהן "ולקח למטהר שתי לפרים חיות וטהורות": **וחטאת העוף.** דקרבן טומאה דמזיר: **עולת בהמה.** דקרבן טהרה תורה אור

דמזירות: **ממה נפשך אי ודאי מצורע הוא ולא טמא.** במה הילכך הא דקא מייתי ליפורים זו היא חובתו וחטאת העוף דקרבן טומאה ה) בנזיר הוי ספק ואזלא לקבורה משום דדילמא לאו טמא מת הוא ולא חזיא להקרבה ועולה דקמייתי קרבן נדבה דילמא מצורע הוא ועדיין איט רחוי לקבלת טהרה דמזירות: **ולגלחו ליבלוף שבעה.** כמספר של מוחלט ספופר שבעה ואח"כ מגלח: **אי אפשר דדילמא לאו מוחלט.** ולאו טמא הוא והוי מזיר טהור ורחמנא אמר "תער לא יעבור על ראשו" ו) **ואי לאו מצורע ודאי הוי ולאו טמא מת הוא.** אלא מזיר טהור לגיפורין דקמייתי לא חייסינן דאברהי קא מיתעבדי ולא משום חטאת העוף הא קאזלא לקבורה ועולת בהמה דקמייתי הוא חובתו: והא קבעי לאיתויי אחס מצורע בתגלחת שניה ואחס במצורע ודאי מעכב באכילתו כדקיימא לן הביא כפרתו אוכל בקדשים ואילו בכל הני אחרבע תגלחות אמאי לא תני ליה אחס: **בא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי ומתני.** כדאמרי' בפרק בתרא דמסכת מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר למתרת מביא אחמו ולוגו עמו ואומר אחס מצורע הוא זה אחמו וזה לוגו, ואחס לו, אחס זה יהא שלמי נדבה ואותו אחס טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות הכא נמי מייתי אחס מצורע ומתני: **תגלחת ב' ושלישית לפרים היום אינו צריך.** להביא שכבר הביא בתגלחת ראשונה: מאי איט לך למימר דמיבעיא ליה לאיתויי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת עולה לו לימי חלוטו. ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו וצריך להביא קרבן מצורע להכי הוא דאמר דלייתי חטאת העוף ג) (בתגלחת שניה ובתגלחת שלישית חדא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה דנזירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמא מוחלט הוא וחטאת העוף עולה לימי ספרו) וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמיתייב ולא בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני ד) לפי שאינה בהמה בתה על הספק ה) לפי שאינה נאכלת מספק והוא לה בחטאת שנתכפרו בעליה ומיתסר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לבית הפסול חקון ו) רבנן שיהא כוחב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבאה על הספק כדאמר בפ' מי שאמר הריני נזיר (נעיל דף כט.) אע"פ שאינה נאכלת וה"ל תני עלה בתוספתא (פ"ז בברייתא ז) ומפרשינן לה נמי הכי בפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.) גבי שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט וטמא הוא ושתי תגלחות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו וימי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיבעיא ליה לאיתויי חטאת העוף במקום חטאת בהמה שהיא מחוייב להביא חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלישית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שבזו ושבזו תיהוי נדבה, ואיכא נמי למימר דדילמא לאו מצורע הוא אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עולה לו לתגלחת טומאה דנזיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מביא עולת בהמה דהויא חובתו וחטאת בספק ובתגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ח) חטאת דבהמה ועולה ושלמים ומתני: ואם

גמ' תנא* בד"א בנזירות מועטת "אבל בנזירות בת שנה, אוכל בקדשים לאחר שתי שנים, ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים, ותני עלה ומגלח ארבע תגלחות: תגלחת ראשונה מביא צפורים וחטאת העוף ועולת בהמה, שניה מביא חטאת העוף ועולת בהמה, שלישית מביא חטאת העוף ועולת בהמה, רביעית מביא קרבן טהרה: אמרת תגלחת ראשון מביא וכו' ממה נפשך שפיר קמייתי דאי ודאי מצורע הוא ולאו טמא הוא ציפורין חובתו וחטאת העוף ספק, אלא לקבורה, ועולת הוא נדבה, ולגלחו תוך שבעה אי אפשר דדילמא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר "תער לא יעבור על ראשו עד מלאת" אי לאו מצורע ודאי הוי והוא טמא, חטאת העוף חובתו, וציפורין אבראי קא מתעבדין ולא הוי חולין בעזרה, ועולת בהמה הויא נדבה, ואי לאו מצורע הוא ולאו טמא הוא ציפורין אבראי קא מתעבדין, חטאת העוף לקבורה, עולת בהמה הויא חובתו, והא בעי אשם? רבי שמעון היא *דאמר מייתי ומתני, תגלחת שניה ושלישית ציפורין לא צריך דהא עביד, מאי איכא דילמא ודאי מוחלט הוא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו הגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתני: (ואי

ה"ג **תגלחת** ראשונה מביא לפרים. לספק מוחלט-אחת שחוטה ואחת משולחת, **וחטאת העוף** לספק "טיר טמא" **ועולת בהמה** לספק "טיר טהור", ועולת העוף דלא אייתי כדין נזיר טמא ק"ל ושמא מספק לא הגריכוהו וכן צריך לומר דשלמים דנזיר טהור לא הגריכוהו שלא הגריכו לספק מזיר טהור רק קרבן להתירו בתגלחת וכדאמרי' גילח על מ' משלשתן ילא: ה"ג מביא חטאת העוף. לאולי היה טמא ותגלחת של מוחלט לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור ולא לנזיר טמא כדפריטיה בסמוך ועולת בהמה דשמא מוחלט הוא אך לא טמא: **רביעית.** דליכא לספוקי לא במוחלט עוד ולא בטמא עוד מביא קרבן טהרה משלם: **אמרת.** כמו אמר מר תגלחת ראשונה מביא לפורין וחטאת העוף ועולת בהמה, ממה נפשך אי ודאי מצורע הוא ולא טמא הוא הגפורין לחובתו וחטאת העוף ספק, אלא לקבורה, ועולה הוי נדבה ולגלחו בסוף שבעה דהייטו תוך שלשים} לא אפשר דדילמא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר "תער לא יעבור כו'". **והא** בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מייתי ומתני. דאמר בפרק התערובת (זבחים דף עו.) ובפרק בתרא דנדה (דף ע.) דאשם נמי מתנה בשלמים אף כי ממעט זמן אכילתן אי לאו מצורע הוא ובודאי טמא הוא חטאת העוף חובתו לפרים אבראי ולא הוו חולין בעזרה ועולת בהמה הוי נדבה ואי לאו מצורע הוא ולא טמא הוא לפרים אבראי קא מתעבדי וחטאת העוף לקבורה אזלא ועולת בהמה היא חובתו: **תגלחת** שניה ושלישית לפורים חייס בשביל מוחלט לא לריך דהא עביד מאי איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה אחד לספק [ספרו] ואחד לספק טומאתו, תגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ומתנה: **ספק** טמא ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמנה ימים. כלומר ביום השמיני "ולאחר" - לאו דוקא, שיום ראשון לנזירותו **נגלח** לחלוטו ויצא מתון לאהלו שבעה ימים וביום [השביעי] **יגלח** וביום השמיני יביא קרבנות מלורע ובו ביום מותר לאכול בקדשים, ונתה אם היה טמא ודאי יספור ז' ויום שלישי ו' ויגלח בז' אבל נתה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא מוחלט ולכך "לגלחו בתוך שלשים" אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא אמר "תער לא יעבור על ראשו עד מלאת" ולכך ימנה שלשים ויום שמיני עולה לו וביום שלשים ואחד **יגלח** כדין כל נזיר שמגלח יום שלשים ואחד כדאמר בפ' קמא (נעיל דף ה:) הרי ביום שלשים יגלח תגלחת שלישית דשמא נזיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו ולריך למנות שלשים יום עוד וביום שלשים ואחד **יגלח** תגלחת נזיר טהור והייטו דקאמר ושותה יין ומיטמא למתים לאחר שמים ושבעה ימים דהייטו [יום] ס"ח, זה הכלל: אי אפשר לעשות דין נזירות טומאה ולא נזירות טהרה עד תום ימי חלוטו ואיט קרוי מחוסר כפורים ליאסר בקדשים אלא בשביל מוחלט שטומאתו מגופו:

מוחלט ספק טמא ודאי אוכל בקדשים לאחר שלשים שבעים וארבעה ימים. מאחר שאיט ודאי מוחלט לא יגלח סוף תגלחת כי אם לסוף ז' לאחר הזאה שלישי ז' **ונגלח** בשביעי ובשמיני מביא קרבן חטאת העוף *(ונזירות טומאה) ואי אפשר לגלח שניה עד שלשים דשמא איט מוחלט והשמיני יעלה למנין שלשים, וביום שלשים ואחד **יגלח** [שמא] מוחלט הוא והוו להו הכי שני תגלחות לחלוטו והייטו דקאמר אוכל קדשים לאחר שלשים ח' דהייטו יום ל"ח, וסוף שבעה ימים **יגלח** שלישית כדין נזיר טמא ויום ל"ח יעלה לו למנין ז' וביום השמיני יתחיל למנות נזירות טהרה (*לישנא אחרינא) וביום שלשים ואחד **יגלח** תגלחת נזיר ליטהר והייטו דקאמר "ושותה יין ומיטמא לאחר ע"ל" דהייטו יום ע"ה: **מתנא** ודאי מוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר ח' ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעה ימים. דמאחר שהוא מוחלט ודאי יום תחילת נזירותו יגלח וביום שבעה יגלח וביום שמיני יביא קרבנות מלורע ובו ביום יהא מוחר לאכול בקדשים והאי לאחר ח' לאו דוקא אלא ח' עצמו ובשביל שהוא טמא יספור * ז' על יום שמיני של חלוטו וביום הז' יגלח וביום השמיני יביא קרבנות טומאה ויתחיל למנות נזירות טהרה שלשים (על) יום שמיני וביום שלשים ואחד יגלח ויביא קרבנות טהרה והייטו דקאמר "ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים" דהייטו יום מ"ה:

נזיר

עין משפט נר מצוה

יט א ב מיי' ק"מ מהל' מזיקות סלינ: כ ג מיי' שם פ"ג ד ס ו ז מ ופ"ש בכ"מ:

נוסחא

הפתרון לאי שבי' נזיר ונזלד סכיקות: סכק נלמא ספק נחלט (ביריה)

פי' הרא"ש

אמרת. כמו אמר מר: ר"ש היא דאמר בפ' התערובת ובפ' בתרא דנדה דמייתי אשם ולא חייש על מה שמעטו זמן אכילתו ומתני בשלמים ולא מיבעיא ליה מה שמעטו זמן אכילתו ומביא נזיר: קדשים לבית הפסול: ספק הויא חדא לספק ספרו וחדא לספק טומאתו. בחמת פי' חטאת העוף על ספק הגלחת שניה הוי ליה לספק סוף ימי ספרו ואזלד ושל תגלחת שלישית אוחלט הוי לספק ימי טומאתו

נוסחת הריב"ן

ג) דקרבן טומאה בנזירות הוי בספק כו' הוא ולא אפשר לקריבה ועולה דקמייתי קרבנה נדבה: ד) בכ"י איתא מה"ל ואי לאו מצורע ודאי הוא אלא טמא מת הוא הלכך הא חטאת העוף דקמייתי זו היא חובתו ולאחס ועולת העוף לא חייסינן אי לא מייתי להו כיון דלא מעכבי ואלא דקמייתי לפרים נמי לא חייסינן דאבראי קא מתעבד: ועולת בהמה דקמייתי הוא חובתו כ"ל ואי לאו מצורע ודאי הוא דמיתייב ולא בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני ד) לפי שאין חטאת בהמה בתה על הספק ה) לפי שאינה נאכלת מספק והוא לה בחטאת שנתכפרו בעליה ומיתסר לאיתויי לפי שאין מביאין קדשים לבית הפסול חקון ו) רבנן שיהא כותב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבאה על הספק כדאמר בפ' מי שאמר הריני נזיר (נעיל דף כט.) אע"פ שאינה נאכלת וה"ל תני עלה בתוספתא (פ"ז בברייתא ז) ומפרשינן לה נמי הכי בפרק בתרא דמסכת נדה (דף ע.) גבי שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט וטמא הוא ושתי תגלחות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו וימי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיבעיא ליה לאיתויי חטאת העוף במקום חטאת בהמה שהיא מחוייב להביא חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלישית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שבזו ושבזו תיהוי נדבה, ואיכא נמי למימר דדילמא לאו מצורע הוא אלא נזיר טמא ותגלחת ראשונה עולה לו לתגלחת טומאה דנזיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מביא עולת בהמה דהויא חובתו וחטאת בספק ובתגלחת רביעית מביא קרבן טהרה ח) חטאת דבהמה ועולה ושלמים ומתני: ואם

גליון הש"ס

גמ' וחטאת העוף כו' לקבורה. ע' סוף המוכה במתני':

ג' ל"מ מ' מס יום שמיני

ג' ל"מ בסוף [וכ"ס בכ"י]

ג' ל"מ סוף

זבחים עו. מנחות קס. נדה ע.

ג' ל"מ בסוף

ג' ל"מ שלשים יום

ג' ל"מ יום עם יום שמיני

* נלא אל הפתלה אל הסביבה כאומלל בלל

ג' ל"מ בתיר שמא